

Prolog – Návrat domů

V celé čtvrti opět zkolabovalo pouliční osvětlení. Matyášovi to nevadilo, podobné nepříjemnosti pro něj představovaly jen malou cenu za klidné a z jeho pohledu luxusní bydlení na okraji města, kde domy a staré vily s velkými zahradami postupně přecházely v zemědělskou krajinu. Vyplatit dluhy rodičů a moci zůstat tady ho stálo spoustu peněz. Měl prostě tohle místo rád. Přehodil si popruh kabely na druhé rameno. Se všemi věcmi byla těžká a uplynulý výcvikový týden cítil v každém kousku těla. O to vlastně šlo. Těšil se domů, na dveře s cedulkou *Horekovi*. I o to šlo, alespoň z jeho pohledu: Těšit se domů.

Zabočil do užší ulice, pod zakrslými lipami přežívajícími v úzkém pruhu půdy mezi vozovkou a chodníkem se držela tma téměř absolutní, jeho očím to tak alespoň připadalo. Bezpečnější bylo přejít na druhou stranu, kde chodník nedávno opravovali, ale ulici znal jako své boty. Pokud tady nevybagrovali past na medvěda, nemohlo se nic stát.

U druhého stromu ucítil cigaretový dým vylepšený pachem zvětralého piva.

Oslnilo ho světlo silné baterky, až to zabolelo. To muselo být několik tisíc lumenů, napadlo ho, zatímco nechal sklouznout brašnu na zem.

„Naval prachy, staříku.“

„Celou peněženku,“ dodal druhý hlas.

Byly to mladé hlasy a majitel toho prvního ho naštěstí chytil pod krkem, věděl proto, kde je. Oslněný silnou baterkou neviděl vůbec nic.

Druhý hlas mu připadal povědomý.

Nestačil se začít bát, nestačil uvažovat. Prohnul se v bedrech a udeřil po hlase krátkým hákem, dolů do těla, aby si nepoškodil zápěstní kůstky, jak ho to učili. Jednou, podruhé, pokaždé uspokojivě zasáhl, potřetí něco prasklo, a jeho kosti to nebyly. Druhý útočník se ho pokusil strhnout vzad, Matyáš se nebránil, místo toho se vytočil a podařilo se mu z otočky zasáhnout i jeho. Ve strkanici však ztratil rovnováhu, ale se štěstím se mu protivníka podařilo strhnout pod sebe. Ještě tu byl ten první, uvědomil si vzápětí s nepříjemnou předtuchou, že teď se karta obrátí v jeho neprospěch. Pokud útočníka nezastaví nalomená žebra.

Přesto se pokoušel chytit nohama soupeře do klinče a natočit ho proti směru předpokládaného útoku a překvapivě snadno se mu to podařilo. Současně zaslechl klopýtavě se vzdalující kroky někoho, kdo už se rvačkou nechtěl mít nic společného. Kopanec do hlavy už asi nedostane. Trochu se mu ulevilo. Předloktím zatlačil na krk, muž pod ním jen přerývaně oddechoval a neměl se k dalšímu odporu. Při hledání lepší opory náhodou nahmatl něco kovového. Baterka, kterou ho oslnili, došlo mu. Teď nesvítila.

Zvedl ji a posvítil muži pod sebou do očí. Poznal ho, Jeník, syn Gazdery, souseda ob jeden dům. Kluk. Ne, vlastně už mladý muž, muselo mu být přes dvacet, opravil svůj úsudek. Čas běžel až příliš rychle.

„Pusťte mě, nic jsem neudělal!“ zachroptěl mladík.

Matyáš si uvědomil, že mu stále silně tlačí na krk.

Najednou nevěděl, co dělat. Pak jeho pohled padl na nůž ležící opodál. Velký nůž do lesa, k ohni, žádný zavírák do kapsy. Stiskl baterku v pěsti, tím ji nechtěně vypnul a vzápětí udeřil. Jednou, podruhé. Ne příliš silně, ale přímo do tváře, na nos. A ještě jednou.

Znovu rozsvítil, v ostrém světle byla krev černá, nos rozplácly na stranu. Už ne malý Jeník vzlykal.

„Pusťte mě, neubližujte mi, já vás znám, já vás udám.“

Matyáš ho přestal dusit.

„Máš telefon?“

Odpovědělo mu jen přikývnutí.

„Zavolej policii, hned.“

„Ne, prosím ne.“

„Říkal jsi, že mě udáš.“

Matyáš se zvedl, natáhl po noži, ale pak se rozmyslel a uchopil ho pomocí papírového kapesníku.

„Kdo ho držel?“ zeptal se.

„Já ne, to Pavel!“ dostalo se mu rychlé odpovědi.

Jan Gazdera však najednou vypadal ještě vystrašeněji.

Matyáš si zbraň chvíli prohlížel. Na první pohled zakázková práce na objednávku, nůž kukri, tradiční zbraň nepálských Gurkhů.

„Tvůj táta nože sbírá,“ vybavil si, „a tenhle bude jeden z nich.“

Ze země ho dál pozorovaly vyděšené oči.

„Dostal jsi lekci a za hodně malou cenu. Za ozbrojené přepadení se dávají nepodmíněné tresty. Pokračuj v tom a skončíš v kriminále.“

Matyáš Horek si přitáhl tašku a nůž do ní opatrně schoval.

„A zajdi si na pohotovost. Pokud ti to narovnejí hned, budeš vypadat jako dřív. Nebo alespoň skoro.“

Matyáš se neohlížel a zastavil se až před brankou do jejich zahrady. Uvědomil si, že poté, co opadl nával adrenalinu z boje, je vlastně klidný. Možná za to mohlo uplynulých deset dní, kdy si v rámci výcviku sáhl na dno svých sil a možná ještě hlouběji. Před očima si přehrával uplynulé okamžiky. Neuvažoval, poté co se podvědomě rozhodl, přímočaře jednal. A dokonce i ten nos mladému Gazderovi přerazil bez vzteku, pouze mu uštědřil výchovnou lekci, aby mu ukázal, co násilí obnáší. Asi za to mohou seskoky padákem, usoudil nakonec. Překonat skrývaný strach

z výšky ho stálo tolik úsilí, že se pořád pohyboval jako v nějakém polosnu. Ale zvládl to.

Krátce zazvonil a pak si otevřel klíčem, který našel v mezeře mezi dvěma kameny, kam ho před jedenácti dny schoval.

„To jsi ty?“

Amálie se objevila na schodech do patra jen ve spodním prádle a punčochách, bylo vidět, že právě dokončila večerní líčení.

Matyáš cítil, jak v něm něco zapadlo na místo, kam mělo. Byla sexy, po všech těch letech, byla zatraceně sexy. Chtěl ji, hned.

„Jsem ráda, žeš už dorazil. Jdeme na tu party k Langekovým, psala jsem ti to do esemesky. Bála jsem se, že si jí nevšimneš.“

Matyáš si poslední dny na telefon ani nevzpomněl.

„Právě jsem dorazil, zůstaňme doma. Dáme si víno, udělám nám něco dobrého,“ navrhl a zavřel za sebou dveře a přitom ji nepřestával svlékat očima.

„Ses zbláznil? Langek je velké zvíře, Marion, jeho žena, se na nás těší,“ odběhla ze schodů pryč do koupelny. „A bude tam i Garry z Complex Consulting. Bude se nám hodit navázat s nimi i mimopracovní vztahy, pro další byznys,“ zaslechl ještě.

Zasraná práce, zasraný Langek, o kterého nestojím, zaklel v duchu.

Dostal chuť se napít, poprvé za posledních deset dní dostal opět chuť se napít. A přesně věděl čeho. Nahoře v pracovně měl láhev whisky Auchentoshan.

Odložil tašku, sundal si boty a rychle a tiše vyběhl po schodech. Nemínil se s Amálií hádat kvůli tomu, že pije před párty. Možná po ní, byla tak zatraceně sexy...

„Tak Mates kupodivu fakt dorazil... Já jen abys nevypadal příliš zklamaný... Ale my jsme přece obchodní partneři... Zatím? To záleží na spoustě okolností. Jsi příliš nedočkavý,“ zaslechl, když procházel okolo dveří do koupelny. Provokativní tón plný příslibů byl zřetelný, i když mluvila potichu, nepochyboval, že ho vnímá i muž na druhé straně spojení. Šelma na lovu.

„Znáš to, nejdřív práce, pak zábava, pokud jsi měl nějaké jiné plány, nepočítej s nimi. Pro tentokrát? Připadá mi příliš nedomyslné.“ Přiměl se, aby pokračoval do pracovny. Nevěděl, co ho zasáhlo víc, zda smysl slov, nebo to, jak je vyslovovala.

Sebral láhev a stejně rychle se vrátil dolů. Nalil si panáka, láhev schoval do baru a pomalu usrkával a vychutnával nasládlou a jemně nakouřenou chuť whisky.

Jestliže na tu párty půjde a její ctitel tam bude, dokáže ho poznat. Pokud dostal nápořku, byl na vztahy mezi lidmi docela citlivý a dokázal číst mezi řádky. A teď ji dostal, přesnější, než si sám přál.

Nalil si ještě jednou. Nechtělo se mu tam. Rozhodl se, že nepůjde.

„Už zase piješ před párty?“

Vzhlédl k ní – vypadala skvěle.

Ale pro někoho jiného.

V ruce držela telefon.

„Nevídal jsi mou oblíbenou kabelku? Tu od Laurenta, co jsi mi dal loni k Vánocům?“

Netušil, co to znamená kabelka od Laurenta, jen si pamatoval, že ta, co kupoval, byla nesmyslně drahá.

„Nebyl jsem tu skoro dva týdny,“ připomněl. „Zavolej matce, že ji zítra zveme na oběd do restaurace na počest mého návratu. Že jsem všechno přežil.“

„Ty a ty tvé hrátky na vojáky,“ odfrkla, ale zatvářila se potěšeně.

Zvedl se a nesl nedopitou sklenici do myčky; ve chvíli, kdy telefon odblokovala, jí ho sebral.

Neplánoval to, byl to momentální impuls.

„Co to děláš?“ sápla se po přístroji.

Jen se k ní otočil zády.

„Chci vidět, s kým jsi mluvila před chvílí,“ odpověděl klidně, to ji zmrazilo.

Stačil mu jediný pohled.

„To číslo znám, mohu mu zavolat i ze svého telefonu,“ pronesl a přístroj jí vrátil. „Začínám se na tu párty těšit,“ dodal.

„Neuděláš přece žádnou scénu! Je to náš obchodní partner, můžeš ohrozit všechno!“

„A myslíš si, že mi na tom záleží?“

Líbilo se mu, jak byla vyděšená, konečně nějaké skutečné emoce.

„To je právě to,“ vybuchla. „Tobě na ničem z tohoto nezáleží, na postavení, na penězích! Nemáš na to prostě koule!“

„A nemáme jich dost?“ opáčil pouze. „Peněz, nemyslím mých koulí. Těch očividně ne,“ ušklíbl se.

Začínalo ho to unavovat. Představa, jak Garymu rozbije hubu, ztratila na přitažlivosti.

Zazvonil telefon. Jeho telefon. Číslo bylo skryté.

„Pan Horek?“

„U telefonu,“ potvrdil.

„Matyáš Horek, příslušník výsadkového komanda Aktivní zálohy ozbrojených sil České republiky?“

„Potvrzuji,“ přešel do jiného módu.

„U telefonu kapitán Borovský. Jsem oprávněn předložit vám nabídku k operačnímu nasazení v zahraničí. Předpokládaná doba nasazení tři až šest dní. Není to rozkaz, je to nabídka.“

„Přijímám.“

„V tom případě se dostavte nejpozději do půlnoci dnešního dne na velitelství letecké základny v Čáslavi. Jste toho schopen?“

Matyáš se podíval na hodinky. Ani takhle pozdě večer to nebyl problém, navíc do půlnoci zbývala spousta času.

„Ano.“

„Budou vás očekávat. Pokud se zpozdíte, budeme to brát tak, že jste nabídku nevyužil.“

Matyáš zhodnotil obsah své kabely. Měl v ní všechny své armádní věci, čas na jejich vyprání však nebyl. Jen si vezme čisté prádlo, a to bude muset stačit.

„Co to děláš?“

Neodpověděl na žádnou z otázek a za patnáct minut seděl za volantem. Až po padesáti kilometrech si uvědomil, že pil.

Čáslav

Zastavil před bránou, ztlumil světla. Strážného si všiml, až když muž vystoupil ze stínu stromů lemujících areál letiště. V domku na levé straně vjezdu se svítilo, skrze žaluzie rozeznával svit obrazovek mnoha monitorů.

Matyáš Horek vystoupil z vozu, v ruce doklady.

„Dobrý večer,“ pozdravil civilně. „Praporčík Horek, přijel jsem dle rozkazu,“ představil se a podal strážnému vojenskou knížku.

Ten sáhl do kapsy uniformy, vytáhl kapesní svítilnu, posvítil si na doklad a pak na Horeka. Při kontrole si dal na čas, Matyáš byl rád, že mu přitom nesvítí do obličeje.

Motor vozu na neutrál stále tiše předl, v jeho pravidelném brumlání bylo něco uklidňujícího.

„V pořádku, jste na seznamu,“ oznámil strážný.

Matyáše to překvapilo, protože muž jeho jméno nikde nehledal – buď znal seznam osob, které se měly dnes na letiště dostavit, nazpaměť, nebo měl v uchu komunikátor a někdo mu radil.

„Ten vůz je váš a po dobu vaší služby zůstane tady, nikdo si pro něj neprijede?“ zeptal se strážný, úkosem pohlédl stranou na auto a podal mu zpět vojenskou knížku. Až teď Matyáš zahlédl jeho výložky – desátník.

„Ano, zůstane tady, nikdo si pro něj neprijede,“ potvrdil.

Ford Mustang Shelby byl jeho pýchou. Spousta aut byla rychlejších, luxusnějších, pohodlnějších, prestižnějších, ale tohle – mělo duši. Alespoň on to tak viděl. Nepamatoval si, že by někomu kdy dovolil, aby ho řídil. Uvědomoval si, že je to hloupost, ale měl to auto rád. Jeho přednosti i nedostatky. Možná by tak měl přistupovat i k Amálii. Zakroutil hlavou sám nad sebou a svými přirovnáními.

„Víte, kde je parkoviště pro personál?“ uvědomil si, že se ho strážný ptá už podruhé.

„Ano, už jsem zde byl, absolvoval jsem tady výcvik,“ potvrdil.

„Opíšu si značku, aby věděli, že máte povolené parkování. Hlas-
te se na starém velitelství, tam dostanete další rozkazy.“

„Rozumím,“ potvrdil Horek.

Strážný zvedl závoru, současně se začala otevírat brána, asi na pokyn někoho uvnitř v přístřešku.

„Za benzínovou stanicí doleva,“ připomněl desátník. „Super
bourák,“ ocenil na závěr.

„Díky. Mám ho rád,“ usmál se Matyáš, usadil se za volant, roz-
svítil světla naplno a pomalu vyrazil po betonové cestě a vyhlížel
benzínovou stanicí. Už tady sice byl, ale nechtěl zabloudit, ve tmě
vše vypadalo trochu jinak.

Původně předpokládal, že se bude muset obléct do uniformy
špinavé ještě z předchozího cvičení, ale po nahlášení se u službu
konajícího praporčíka ho zavedli do prázdného pokoje s komín-
kem oblečení na palandě. Vše v jeho čísle, poslední vzor uniformy,
o němž si zatím jen četl, nové maskování, ale překvapivě v poušt-
ních barvách. K tomu zateplená bunda a vojenské kanady vzor
95. Přestože mnoho desetiletí staré, přímo zářily – konzervace
očividně nebyla zanedbána.

„Boty máte asi svoje, pane?“ zeptal se svobodník, který ho do
pokoje přivedl.

„Ano, mám,“ potvrdil Matyáš.

„Mohu vám být ještě nějak nápomocen, pane?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Horek. „Budu se hlásit u zbrojře a pak
u hlavního hangáru dle rozkazu. Vyznám se zde.“

„Mnoho štěstí, pane.“

Přestože Horek ještě nebyl v uniformě, mladý muž mu zasalu-
toval a odešel. V jeho výrazu byla patrná závist. Opravdu závist?
přemýšlel Matyáš.

Ano, byla tam, ujistil sám sebe, když vyměňoval opasek. I ten si vzal svůj. Uniforma byla z výrazně lepšího materiálu než jeho vlastní, do přední a zadní oblasti stehů, podobně jako do oblasti ramen, byly všité segmentované pružné panely, s nimiž se zatím nikdy nesetkal. Odhadoval, že to je nová základní verze tkané nebo jinak vyráběné základní balistické ochrany. V podkolení a na lýtkách byly kalhoty vybaveny velcrem, na které se daly nalepit další chrániče, stejně jako na límec. I ty byly součástí nafasovaného materiálu.

Matyáš si nechal jen svoje funkční prádlo včetně ponožek, rukavice, chrániče na kolena a pár dalších drobností, které upřednostňoval před armádním vybavením, k nim boty a opasek. Nakonec do kapsy blůzy přesunul železnou zásobu dolarových bankovek pro případ nouze. Své teď nepotřebné oblečení nechal ležet na palandě a s tlumokem přes rameno zamířil k výstrojnímu skladu.

Výkonný praporčík vypadal, že na něj už čeká a je připraven ho odbavit v co nejkratším čase. Nebo jako někdo, kdo už podobnou činnost dnes mnohokrát vykonával.

„Dle rozkazu,“ začal praporčík a kladl na stůl jednotlivé části výzbroje:

„Pistole ČZ P-10 F Automatic, dva zásobníky pro Automatic po jedenadvaceti nábojích, pouzdro. Provéřte prosím funkčnosti.“

Matyáš poslušně uchopil zbraň, přesvědčil se, že není nabitá, pak vyzkoušel mechanismus. Byl to model, který nebyl dostupný na civilním trhu. Zásobník byl o dva náboje větší než u komerčních verzí a pistole umožňovala střelbu v plně automatickém režimu – na jedno stisknutí spouště byla schopna vychrlit obsah celého zásobníku.

„Máte dostat nejméně 2 × 21 nábojů. Když mi to tady podepíšete, nechám vám plnou krabičku.“

„Podepíšu,“ přikývl.

„Útočná puška CZ BREN 2 v ráži NATO s jedenáctipalcovou hlavní, šest zásobníků, odpovídající množství nábojů,“ vykládal výkonný praporčík materiál na stůl.

„Ještě popruh,“ upozornil ho Matyáš.

„Ano, popruh,“ souhlasil voják. „Jednobodový, nebo dvoubodový?“ vzhlédl tázavě.

Matyáš se zamyslel.

Jednobodové byly vhodnější pro boj zblízka, pro dlouhé přesuny zase dvoubodové.

„Jednobodový,“ rozhodl se.

V boji nablízko rozhodovaly desetiny sekundy a jistou míru nepohodlí při pochodování byl schopný snést. Nebo si popruh upravit. Kdy si začal myslet, že by ho při tomhle nasazení mohl čekat skutečný boj? Netušil. Celá tahle záležitost se začínala vymykat všem jeho předchozím zkušenostem.

Praporčík položil na pult popruh a Matyáš ho navyklými pohyby připnul na pušku, bez uvažování si délku zkrátil na správnou vzdálenost a odložil zbraň stranou.

„A optiku?“ položil muž další otázku.

„Jaké jsou možnosti?“ chtěl vědět Matyáš.

„Co se týče vaší výstroje, nemám žádná omezení, to znamená dle vašeho výběru ze všeho, co mám k dispozici.“

„I IVAS brýle?“ chtěl vědět Matyáš.

Jednalo se o vizuální systém, v zásadě o komplikované elektronikou nadupané brýle. Několikrát s nimi trénovali. Shromažďovaly informace ze všech dostupných informačních vojenských systémů, vizualizovaly je a promítaly do zorného pole vojáka a zvětšovaly tak jeho povědomí o bojové situaci.

„Ano, mám tady k dispozici dva modely, americký IVAS¹ MS I a nový britský model Viking.“

1 IVAS: Integrated Visual Augmentation System, Integrovaný systém vizuálního vylepšení povědomí o bojové situaci.

Matyáš jen uznale přikývl. Dostupnost špičkového vybavení se neustále vylepšovala. Při posledním tréninku mu ale po několika-hodinovém používání brýlí bylo celý den zle a stejně jako většina kolegů je považoval spíš za zlo než za užitečného pomocníka.

„Spokojím se s klasikou, se železnými mířidly,“ rozhodl se.

„Bohužel tady mám u vás poznámku od kapitána Petra Nováka, vašeho velícího důstojníka, pane praporčíku,“ přešel muž k formálnějšímu tónu. „Vaše zbraň má být vybavena konektivní optikou. Máte kompletní střelecký výcvik,“ dodal ještě. „A IVAS brýle máte nafasovat také.“

To Matyáše překvapilo. V četě zdaleka nepatřil k nejlepším střelcům.

„Rozumím, pane praporčíku,“ odpověděl také formálně. „Co mi doporučíte? Ve shodě s kapitánovými rozkazy.“

„To nejlepší. Nightforce ATACR 3 s termovizním modulem. Puška už je s ním vyzkoušená.“

Výkonný praporčík umístil na stůl před sebou nejprve gumovou podložku a pak z hlubin regálů za sebou vylovil puškohled a opatrně ho položil na připravené místo. Matyáš ho chápal. Jedna věc byla poškodit drahé zařízení při používání, druhá ve skladu. Puškohled před ním se cenou blížil ceně ojetého automobilu.

„Dalších šest set gramů navíc,“ zabručel nespokojeně.

„S termovizním modulem sedm set padesát. Je ve své třídě nejlehčí na světě,“ opravil ho praporčík.

„Jasně,“ potvrdil nenalozeně Matyáš a několika pohyby upevnil puškohled na lištu.

Po půlhodině odcházel s kompletní, z jeho hlediska pekelně těžkou výbavou včetně doplňkových balistických plátů třídy IV² a dle

2 Třída IV: Třída balistické odolnosti dle americké normy NIJ 0101.6 poskytující ochranu před průbojnými náboji ráže .30 (7.62) o hmotnosti 10,8 g a dopadové rychlosti 869 m/s a méně (puškové náboje).

rozkazu se přesunoval k hlavnímu hangáru. Měl se hlásit u poručíka Klouzka.

Teď už registroval, že na letišti panuje čilý ruch, míjely ho nákladní cisternové vozy s palivem, vysokozdvížné vozíky s bednami i vojenské terénní vozy. Nejvíce světla bylo právě u hlavního hangáru. Než vyšel ze stínu budovy simulátorů F-35, které dostavěli teprve nedávno, cinkla mu esemeska. Zastavil se a odložil bagáž na zem.

„Doraz do hodiny a smažeme to. Tohle je pro obchod důležité.“

Pro obchod důležité, pohodil nespokojeně hlavou. *A co pro nás?*

„Jsem dvě stě kilometrů daleko, armádní akce. Vrátím se za týden. Obchod počká,“ odpověděl. Pak chvíli přemýšlel, zda má připsat nějakou osobní poznámku, ale nedokázal se k tomu přinutit.

Schoval telefon, stačilo vyjít ze stínu budovy přes křižovatku a bylo naprosto jasné, že se děje něco vymykajícího se běžnému provozu. Oblouhu křižovaly světlomety, volný prostor ozařovala světla výkonných lamp. Brána do hlavního hangáru byla otevřená, před ní parkovalo několik nákladních a terénních vozů, mezi nimi popojížděly vysokozdvížné vozíky a přecházelo množství mužů. Letadlo stojící překvapivě blízko bylo tak velké, až se jeho blízkost zdála nebezpečná. Svými rozměry atakovalo velikost největších civilních strojů. Matyáš Horek nebyl expert na letadla, ale tohle muselo být to největší, které měla česká armáda k dispozici: Airbus A400M ve verzi long. Jeho obrovské zakřivené vrtule vrhaly v šeru monstrózní stíny propojující se s temnotou na hranicích osvětleného prostoru.

Po pár krocích odhadl, kde je organizační centrum celého toho zdánlivého chaosu, a zamířil ke skupině před nákladovou rampou gigantického stroje.

Poručík patřil do jejich komanda, byl zástupcem velitele. Teď s tabletem v ruce kontroloval přivážený materiál skládaný na přistávací plochu u letadla.

„Dvacet beden s náboji pět padesát šest krát čtyřicet pět,“ slyšel ho říkat. „Ještě jich tady musí být dalších patnáct!“ rozhlížel se okolo.

„Další bedny přivezou za chvíli,“ vysvětloval mu řidič vysoko-
zdvižného vozíku.

„A proč jste to nenaložili všechno najednou?“ chtěl vědět poručík, ale odpovědi se nedočkal.

Při vyhlížení druhého vozíku si všiml Horeka.

„Praporčík Horek, hlásím se dle rozkazu,“ využil toho Matyáš a zasalutoval.

„Pohov, praporčíku,“ odmávl ho Klouzek. „Vidím, že výstroj máte komplet. Uložte si všechno včetně zbraně na místo,“ podíval se do tabletu a chvíli hledal mezi obrazovkami, „místo třináct. Váš úkol je kontrolovat všechno, co nakládáme. Tady máte seznam,“ vyčaroval z kapsy složku papírů v plastovém obalu. „Naše vysoko-
zdvižné vozíky bohužel nevyjedou po téhle nákladové rampě,“ pokrčil znechuceně rameny. Špatná unifikace starého a nového vybavení NATO. „Chlapi budou mnou schválený náklad nosit dovnitř, vy jste poslední kontrola, že nakládáme, co máme, a nic nám nechybí. Materiál ukládají Bozek s Galským,“ poručík ukázal směrem ke dvěma mladým mužům, které Matyáš také od vidění znal. Patřili k minometnému družstvu a nikdo jim neřekl jinak než *barbarian brothers*.

„Rozumím, provedu, poručíku.“

Matyáš znovu zasalutoval, ale Klouzek se už opět otočil a sháněl se po někom, kdo měl dovézt barely s naftou.

Matyáš opatrně stoupal po nákladové rampě do osvětleného ocelového tunelu nákladového prostoru airbusu, s každým krokem se měnila ozvěna a vzduch dostával kovovou příchutí. Tohle letadlo bylo prakticky nové, odhadoval. Poznával lidi z komanda, přesněji komanda Aktivní zálohy 43. výsadkového pluku Armády České republiky. Ale nikoho ze své čety. On patřil do čety dva a tohle byli

všechno lidé z čtyř jedna. Se všemi se už při výcviku potkal, ale nejlépe se znal s lidmi z vlastní čety a družstva.

Držel se u levé stěny prostoru a míjel křesla pro výsadkáře, uchycená opěradly směrem k trupu ve standardizovaných závěsech. Pod každým křeslem a vedle něho byl volný prostor pro bagáž a úchyt pro zbraň. Našel číslo třináct, sedadla pokračovala dál, ale ne po celé délce nákladního prostoru. Odhadoval, že letadlo je připraveno pro cca čtyřicet výsadkářů. Tak malý počet nechával obrovský prostor trupu praktický prázdný. Složil pod sedadlo velký i malý batoh, pušku zaklapl do závěsu, za sebou už slyšel barbary, každý nesl dvě kovové bedny.

„Náboje do pušek, přijdou až k zadní stěně,“ zafuněl Bozek.

Matyáš přikývl a šel s nimi na určené místo. Bozek složil dvojici bedniček na podlahu, k nim hned další dvě přidal Galský.

„Pět na pět beden do čtverce, z boku zajistit popruhem, na ně další vrstvu,“ vysvětloval Bozek, jak se mají náboje složit. „Nakonec se vše fixuje ještě shora,“ ukázal na úvazná místa.

Matyáš žádné školení, jak upevňovat materiál do Atlasu, neabsolvoval, tihle dva možná ano.

Další muži čekali na instrukce, jak uložit na vyznačené místo další kovové bedny. Většinou je nesli po jedné, jen někteří po dvou. Matyáš ze zkušenosti věděl, že jedna taková bedna váží skoro patnáct kilogramů a obsahuje tisíc nábojů.

„Počkejte,“ zastavil je. „Před uložením provedu kontrolu.“

„No jo, účetní,“ zaslechl polohlasem pronesenou poznámku, ale nedíval se, kdo ji řekl.

Bozek bez řeči otevřel první bedničku, spatřil zarovnaný povrch papírových krabiček, každá obsahovala dvacet nábojů. Popis souhlasil, ale Matyáš přesto jednu otevřel. Byly v ní ty správné náboje. Bozek mezitím připravil ke kontrole další tři bedny.

„To stačí, budeme kontrolovat každou druhou,“ rozhodl Matyáš a pokračoval v práci.

Zanedlouho bylo na místě všech třicet pět beden, včetně obalů téměř pět set kilogramů nákladu. Matyáš si odškrtnl první položku.

„Teď by měly přijít na řadu náboje do kulometů,“ přečetl a podíval se na Galského. „Potom do brokovnic.“

To ho překvapilo, brokovnice nepatřily ke standardní výbavě.

„Venku jsou připravené kanystry s naftou,“ dostal informaci.

„Ne sudy?“ ujišťoval se Matyáš po kontrole svých podkladů.

„Padesát dvacetilitrových kanystrů,“ nenechal se zvíkat Galský. „Měli jsme je složit tamhle,“ ukázal nákres na papíře.

„Tak pokračujme,“ rezignoval Matyáš, „náboje pak budeme přetahovat přes ně.“

Po hodině a půl byl veškerý materiál zkontrolovaný, uložený a zajištěný. Munice do pušek, kulometů, minometů, její hmotnost odhadoval Matyáš na jeden a půl tuny. K tomu nafta, půl tuny konzervovaných potravin, zdravotnický materiál, bedny s náhradními díly, dva rozložené minomety Expal MX2 KM, bagáž a zbraně na místech výsadkářů. Kdy ji tam ostatní umístili, Matyáš nezaregistroval, cele se soustředil na svou práci. Nákladový prostor stále vypadal prázdný, ohromný zbytečně velký ocelový tunel.

Ještě jednou zkontroloval seznam – prošel všechny položky.

„Skončili jsme,“ oznámil ostatním. „Pojďme ven.“

„Svobodník Tran Van Alejandro,“ ozvalo se mu za zády.

Otočil se a spatřil sporého mladíka s asijskými rysy. Ještě nikdy ho v komandu neviděl, musel to být nováček, ale nováček, který splnil všechny kvalifikační předpoklady, protože jinak by tady nebyl. Jeho zasalutování bylo jako z přehlídky.

Matyáš se pokusil odpovědět stejně dokonale, ale věděl, že jeho snaha je zbytečná.

„Mluvte, pane svobodníku,“ vybídl proto Alejandra. Nebo Tran Vana, nebyl si jistý, jak se jeho jméno vlastně skloňuje.

„Poručík Klouzek se ptá, kdy budete hotovi. Chce pokračovat v nakládání.“

Co ještě můžeme nakládat? napadlo Matyáše, připadalo mu, že mají dost materiálu na rozpoutání malé války. Pak si připomněl tisíc litrů nafty. Asi něco, co tu naftu bude potřebovat.

„Právě jsme skončili, půjdu se s vámi ohlásit u poručíka,“ řekl.

„Rozumím, pane, provedu,“ zareagoval Alejandro, jako by dostal rozkaz, otočil se na patě a vyrazil k východu z letadla.

Matyáš s ostatními ho následovali, ale museli by běžet, aby mu stačili.

Venku se ruch mezitím uklidnil, vojáci postávali ve stínech ve skupinkách a tlumeně spolu hovořili, zahlédl jejich velitele – kapitána Nováka. Něco řešil se třemi dalšími důstojníky. Matyáš si uvědomil, že trojice má jiné uniformy než oni: letecké. Zřejmě posádka airbusu. Ohlásil splnění úkolu, Klouzek jen přikývl, že rozumí, a propustil ho.

„Můžete najíždět,“ slyšel ho říkat do vysílačky.

Matyáš se postavil stranou. Většinu lidí v dohledu znal z výcviku a následných cvičení, ale ze své výsadkové čety tady byl jediný. Nevadilo mu to, jen ho to překvapilo. Předpokládal, že se časem dozví důvod.

V dálce se objevila dvojité řady reflektorů, jeden, dva... celkem napočítal pět pomalu se blížících vozů.

„Netuším, o co se jedná, ale беру to jako výhru v loterii,“ vyrušila ho z pozorování poznámka.

Po hlase poznal jednoho z mužů, se kterým nakládali materiál do letadla. Jmenoval se Bém, na jmenovce měl M. Bém a Matyáš si nemohl vzpomenout, zda je Martin, nebo Miroslav.

„Také si nestěžuji,“ odpověděl opatrně. „Matyáš,“ představil se a nabídl ruku k pozdravu.

„Martin,“ dostal odpověď.

Martin Bém byl průměrného vzrůstu, ale ramena měl jako skříň a nesmírně masivní ruce, stisk však překvapivě opatrný.

„Tys měl štěstí dvojnásobné,“ poznamenal Bém.

Matyáš úkosem sledoval blížící se reflektory, chtěl vidět, ale nechtěl se nechat oslnit. Čelní z vozů přepnul na parkovací světla a vzápětí ho následovali i ostatní.

„Proč myslíš?“

„Kryštof, velitel našeho družstva, měl cestou sem nehodu, skončil v nemocnici. Seš tu místo něj. Teda to je můj odhad.“

„Aha,“ odpověděl Matyáš, protože nevěděl, co jiného na to říct.

Vozy se mezitím přiblížily a dostaly se na osvětlenou přístupovou cestu vedoucí už přímo k hangáru.

Čtyři terénní vozy Enok postavené na základě vojenské verze vozu Mercedes-Benz G uzpůsobené pro potřeby výsadkových jednotek. Kapotovaný byl jen motorový prostor vpředu a částečně úložný prostor vzadu, díky tomu zřetelně rozeznával siluety řidičů za volantem. Dva z vozů byly osazeny kulomety.

„Kabina, která by nás ochránila před ákáčkama a podobnou verbeží, by na přepravu letadlem byla moc těžká, takže bez ní je to lepší,“ zhodnotil souhlasně Bém. „Aspoň dobře uvidíme,“ v hlase byl slyšet úšklebek.

Matyáš si uvědomil, že jeho společník předpokládá, že budou nasazeni do reálné ostré akce, že nejde o nějaký extrémní výcvik. Ale to měl vlastně předpokládat i on sám, protože proč by se jinak namáhali kontaktovat ho přímo z ministerstva...? Jen nad tím dostatečně nepřemýšlel, protože se příliš zabýval sám sebou. A to byla chyba, pokáral se v duchu.

První řidič byl vysoký a hubený, před nájezdovou rampou zastavil, a aniž by vystoupil, poslouchal příkazy poručíka Klouzka. Pak bez dalšího zdržování zařadil a plynule se rozjel po rampě. Matyáš musel ocenit, jak dokonale udržoval motor v optimálních nízkých otáčkách. Původně sporadicky osvětlený vnitřní prostor

letadla se ozářený reflektory vozu na chvíli změnil v obrovský žhnoucí doutník.

„To byl náš Tazi, nejlepší řidič, jakého jsem kdy potkal,“ zkonstatoval Bém.

Matyáš neřekl nic. Na své řidičské umění byl docela pyšný, ale Taziho schopnosti neznal.

„Fakt si myslíš, že se tam ty čtyři autáky vejdou?“

„Pokud někdo neudělal chybu,“ pokrčil Matyáš rameny.

Druhý vůz byl už na pohled delší než ten první.

„Tenhle je na jiném podvozku, militarizovaný Unimog,“ zkonstatoval Matyáš.

Řídila ho žena. Ve světle reflektorů se její vlasy stažené do culíku kovově leskly.

„Se v autech nějak vyznáš,“ nadhodil Bém.

„Mám je rád,“ přikývl Matyáš.

„Já mám rád maso a holky,“ pousmál se Bém. „Ale doma už jednu mám, takže na ty ostatní si musím nechat zajít chuť. A Krist,“ Matyáš zaregistroval jeho gesto směrem k autu najíždějícímu na rampu, „je hodně spešl kočka.“

„Kristýna Skočdopole?“ zeptal se Matyáš.

To byla jediná žena, která v komandu sloužila, tedy pokud věděl.

„Jo, to je ona.“

„Myslel jsem, že je odstřelovač.“

„Taky že jo, ale její druhá kvalifikace je řidič. A určitě je lepší než Putěj, tomu svěřili volant jen omylem.“

Matyáš věděl, že to není pravda, že kvalifikaci řidiče si každý musel pracně zasloužit. Jako vlastně cokoliv jiného.

Po delší pauze najel do trupu další vůz. Najednou mu airbus nepřipadal tak obrovský.

Kapitánu Novákovi zazvonil telefon, zkontroloval číslo a s omluvou ukončil svůj rozhovor s posádkou letadla. Přesunul se stranou od ostatních, ale současně se tak dostal do jejich blízkosti.

„Tiše, informace se vždycky hodí,“ zašeptal Bém dříve, než Matyáš stačil jejich velitele upozornit, že netelefonuje v soukromí.

„Kapitán Novák,“ ohlásil se suše.

Už z tónu bylo zřejmé, že se mu nelíbí, s kým mluví.

„To je jen v mé kompetenci, pane náměstku,“ zareagoval po chvíli.

„Já jsem odpovědný za celou misi a jsem odpovědný jen svému veliteli, vaše názory mě vůbec nezajímají,“ následovalo po další pauze.

Matyáš měl pocit, že slyší vzteklé pískání hlasu na druhé straně spojení.

„Ani cena vojenského materiálu mě nezajímá, zajímá mě pouze bezpečnost mých mužů a úspěch mise.“

Další pauza, teď už si byl Matyáš jist, že člověk na druhé straně do mikrofonu řve.

„A vzhledem k tomu, že o akci se stupněm utajení T mluvíte nezabezpečeným spojením, předpokládám, že nejste tím, za koho se vydáváte, a okamžitě dávám podnět kontrašpionáži.“

Kapitánův hlas zněl po celou dobu stejně klidně a odměřeně. Přerušil spojení, zkontroloval, že je přerušeno, a schoval telefon.

„Zbabělý dementní imbecil,“ zhodnotil intelektuální i morální vlastnosti hovořícího.

„Nástup k rozkazu!“ zahulákal u nákladové rampy Klouzek.

Matyáš s Martinem Bémem počkali, až se kapitán vzdálí, a až potom se mírnou oklikou vydali k letadlu.

Mužstvo se shromáždilo okolo poručíka několik metrů před nákladovou rampou do airbusu, přidali se k nim i řidiči z vozů a nakonec i Bozek s Galským, kteří byli odpovědní za umístění a upevnění nákladu.

„Čtu jména bez hodnotí,“ oznámil Klouzek. „Potvrdíte svou přítomnost a připravenost. Po vyzvání se pak budete hlásit u kapitána Nováka!“

To Matyáše zaujalo, Novák čekal na rampě stranou od shromáždění.

Jeho vlastní jméno padlo jako sedmé a poté musel chvíli čekat, než kapitán ukončí rozhovor s předchozím mužem.

„Praporčík Horek, hlásím se dle rozkazu,“ zasalutoval při příchodu.

Kapitán mu odpověděl stejně korektním pozdravem.

„Pohov,“ ukončil formální vojenskou část.

„Pane Horeku, teď veškeré formální náležitosti stranou, tohle je mezi námi,“ změnil překvapivě tón.

„Jistě, pane Nováku,“ zareagoval Matyáš.

„Vím, že už jste vyslovil souhlas s účastí na misi telefonicky, ale rád bych vše ještě jednou probral osobně. Jste příslušník Aktivní zálohy Armády České republiky a tato akce se vymyká úkolům, na něž jste byl připravován, částečně se vymyká i okruhu působnosti Aktivní zálohy.“

Novák se odmlčel a Matyáš přikývl na znamení, že rozumí.

„Nejedná se o cvičení, budeme zasahovat mimo Českou republiku, čímž se všichni vystavujeme velkému osobnímu riziku, nebezpečí zranění a smrti. Odmítnutí v žádném případě nebudu považovat za selhání, budu ho považovat za logické rozhodnutí. I vzhledem k tomu, že detaily o celé akci se dozvíte až v letadle po startu. Chcete se účastnit této akce Armády České republiky na cizím území?“

„Ano, pane,“ potvrdil Horek.

Novák mu nabídl ruku ke stisku, jako by vše předtím bylo nedůležité a záleželo jen na jejich osobní dohodě.

„Pak jsme v tom společně.“

„Mohu mít otázku?“

„Jednu a pouze osobní, ještě mě čeká rozhovor s dalšími dvaceti osmi muži,“ Novák si dovolil krátký úsměv. „Na otázky o misi bude dost času v průběhu letu.“

„Všichni zde jsou příslušníci první čety, já jsem jediný z druhé. Velitel družstva jedna se prý zranil cestou sem. Je to pravda?“

„Ano. Poručík Klouzek vás vybral jako ideální náhradu. Jmenuji vás do funkce velitele družstva jedna.“

Horek se zarazil.

„To může narušit spolupráci celého družstva – zástupce velitele...“

„S Martinem Bémem už jste hovořil, zatímco jste poslouchali můj rozhovor s tím pošahaným náměstkem. Myslím, že spolu budete vycházet velmi dobře. Ještě nějakou osobní otázku, pane?“

„Ne, pane,“ vrátil mu oslovení Matyáš.

„Skvělé. Praporčíku Horeku, nastupte na palubu a zkontrolujte stav paliva v nádržích vozů. Měly by být plné. Informujte mě v případě, že by to tak nebylo.“

„Rozumím, provedu,“ přešel do vojenského režimu Matyáš.